

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime i prezime: Ziba Šubo

Nadimak/pseudonim:

Datum rođenja: 20. 3. 1947. Pol: ženski

Nacionalnost: Muslimanka Vjeroispovijest: muslimanka

Trenutno zanimanje: nezaposlena Prethodno: čistačica

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Datum(i) razgovora: 21. 11. 1995.

Razgovor(e) vodila: Carolyn Edgerton

Prevodilac: Adisa Karamuratović

Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski i engleski

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Ziba Šubo, Carolyn Edgerton, Adisa Karamuratović

Potpis: /potpisano/

IZJAVA SVJEDOKA

Pročitana mi je fotokopija izjave koju sam 8. aprila 1995. dala vlastima Republike Bosne i Hercegovine, u vezi sa incidentom granatiranja u kojem sam bila jedna od žrtava, a koji se dogodio 7. aprila 1995. godine. Tu izjavu sam dala dobrovoljno. Osim jedne izmjene, koju sam unijela svojom rukom i koju sam parafirala, sadržaj te izjave je tačan po mom sjećanju. Na dnu fotokopije prepoznajem svoj potpis. Potpisala sam tu fotokopiju koja je sad priložena ovoj izjavi.

S obitelji sam napustila Foču dana 2. aprila 1991. Otišli smo za Trnovo gdje smo ostali dva mjeseca. Iz Trnova smo istjerani, tako da smo otišli u Jablanicu. Ovamo sam došla 13. augusta 1993. godine iz Jablanice.

Dana 7. aprila ove godine, stanovala sam u dvospratnoj zgradi u ulici Alekse Šantića u Hrasnici, u opštini Ilidža. Stanovala sam sa mužem Zemirom, kćerkom Emirom Brajlović i njenim jedanaestogodišnjim Elvisom, i mojim sinovima blizancima Elmirom i Elvirom koji imaju 17 godina. U istom dvorištu bila je i manja kuća u kojoj je stanovala Ziba Čustović, koju sam zvala sestrom. Ziba mi nije ustvari sestra, nego sestrična. Moja majka i Zibin otac bili su sestra i brat. Ziba je tamo živjela sa kćerkom Aldijanom kojoj je 12 ili 13 godina. Stanuje ovdje u Sarajevu sa bratom i snahom.

U godinu i po koliko sam provela na Hrasnici prije aprila bilo je mnogo granatiranja. Četiri granate su udarile u krugu od sto metara od moje bašte. To se toliko često dešavalo da nismo mogli da izlazimo iz kuće zbog granata, a mir bi nas uvijek iznenadio. Dok smo živjeli u kući, ona nije bila oštećena u granatiranju, ali kad smo tek uselili, morali smo da popravimo krov od oštećenja od protivavionskih topova. U prozorskim okvirima nije bilo stakla, samo smo stavili najlon koji smo dobili od civilne zaštite.

Koliko se sjećam, u našoj ulici bila je nekakva vojna zgrada, ali ne u blizini moje kuće. Bila je na otprilike deset minuta hoda niz cestu. Ne znam o kakvoj vojnoj zgradi se radi.

Moja kćerka i muž su otišli na posao kada se dogodilo to granatiranje. Moja kćerka je otišla prva. Otišla je oko 07:15 ujutro, a moj muž oko 07:30. Bila sam sama u kući sa sinovima i unukom. Kad su svi otišli, malo sam očistila kuću i pripremila ručak. Sva djeca su spavala. Spavali su u drugoj sobi na gornjem spratu. Odlučila sam da popijem još jednu kafu. Pripremila sam džezvu i pozvala svoju sestru Zibu da dođe na kafu. Između kuća bilo je metar ili dva prostora, tako da sam samo morala da ju pozovem sa vrata. Vidjela sam je. Odgovorila mi je da bih ja trebala doći k njoj, a ja sam joj rekla da je kafa već spremljena i da dođe odmah.

Nije ni stigla do moje kuće. Sve se dogodilo u sekundi. Pozvala sam je, skinula džezvu sa vatre i sagnula se da uzmem šolje iz ormarića. Odjednom su se prozori smračili, kao da je pomrčina. Digla sam pogled, a stvari su počele padati po meni. Nisam čula nikakav zvuk.

Odmah sam znala da je granata, jer se kuća počela rušiti. Cigle i malter su padali po meni. Kuća se urušavala. Još uvijek se ništa nije čulo. Samo sam osjetila bol kako su stvari padale po meni. Ustvari me taj krš zatrpao. Dok sam bila zatrpana, čula sam

kako djeca plaču i zovu me. Povicala sam im da bježe na sigurno. Zatim sam vidjela tračak svjeta u tom kršu. Počela sam da pužem prema svjetlu, pretpostavljam prema onome što je ostalo od gornjeg sprata. Kad sam se popela na vrh pogledala sam na jednu stranu i vidjela kako moja djeca pretrčavaju ulicu u donjem vešu. Vidjela sam da mom unuku krvare leđa.

Okrenula sam se na drugu stranu i vidjela kućicu svoje sestre. Vidjela sam da je mrtva. U početku sam mislila da nema glave, da joj je glava otkinuta. Ali tada sam primijetila da joj nedostaje pola glave. Bila je obličena krvlju. To je posljednje čega se sjećam, jer sam se vjerovatno onesvijestila nakon toga. Ne sjećam se što mi se dogodilo, da li sam pala, sama sišla dolje ili me neko odnio dolje do ulice.

Mora da sam se na sekund osvijestila na zemlji, sjećam se da sam sjela, pognuta i rekla komšiji Ziji Mujanoviću, koji mi je pomagao, : "Idi, potraži je". Mislila sam na Zibu. Nisam mu rekla njeno ime. Samo se sjećam trenutka kada sam odozgo vidjela njeno tijelo. Ponovo sam se onesvijestila. Kad sam opet došla svijesti bila sam u bolnici.

Oko podne istoga dana su me odvezli kući. Moja kćerka mi već je rekla da je Aldijana preživjela. Kuća nam je uništena. Sraunjena sa zemljom. Sljedećih sedam dana smo bili napolju, u blizini mjesta gdje nam je bila kuća. Svi su dolazili da fotografiraju i pišu izvještaje, ali nas niko nije pitao da li nam treba pomoći. Zatim smo uselili u stan koji nam je dodijelila brigada Armije Bosne i Hercegovine, kojoj je pripadala moja kćerka. Još uvijek stanujemo u tom stanu. Udaljen je otprilike pola kilometra od mjesta gdje smo prije stanovali.

Od tog dana imam bolove u leđima i rukama. Nakon tog udara je i moj krvni pritisak mnogo viši nego prije. Ni ne čujem više tako dobro. Jedan od mojih sinova blizanaca takode ima problema sa sluhom.

/potpisano/

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekla po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dala dobrovoljno i svjesna sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvana da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 21. 11. 1995.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Adisa Karamuratović, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Ziba Šubo mi je dala do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Zibe Šubo koja je, po svemu sudeći, čula i razumjela prijevod ove izjave.
- 4) Ziba Šubo je potvrdila da su, po njenom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdila svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 21. 11. 1995.

Potpis: /potpisano/